

PĚT

Vyjeknu a snažím se odplazit dál, ale on bleskurychle vztáhne ruku, popadne mě za kotník a vyvleče mě zpod oltáře. Pak mě vezme za paže a přinutí mě se postavit. Bráním se mu.

„Buď v klidu,“ zavrčí.

„Nech mě!“ vykřiknu.

Ucítím, jak mě jednou paží obemkne kolem pasu, a potom si mě přitáhne k sobě. Roze je silnější, než jsem čekala. Pažemi mě svírá a tiskne na svoje pevné tělo, hrud' na hrud'. I přes oblečení se mu zcela jasně rysují silné svaly. Vší silou se od něj pokusím odtrhnout, ale paže má jako řetězy a na zápěstí mě drží jako v poutech.

„Přestaň sebou škubat.“ Ostré rysy má frustrovaně stažené.

„Pust' mě.“

„Když tě pustím, utečeš.“

„O to právě jde.“

„Jen chvíli poslouchej.“

Přes ústa mi dá ruku v rukavici, kousnu ho.

„Sakra.“ Pustí mě. Zacouvám několik kroků do rohu a hledám skulinu, kudy bych kolem něj mohla proběhnout.

Zatřepe pokousanou rukou a zamumlá: „Divoženko.“ Potom do mě zabodne pohled.

Ztuhnu a zhluboka se nadechnu. A i přitom, kdy se mu snažím nenávisným pohledem vyrovnat, mě zasáhne – k mé nelihosti, a to ne poprvé – krutá krása jeho tváře. Je krásný, ne pohledný. „Pohledný“ je slovo vyhrazené chrabrým mužům a v princí žádná chrabrost není.

On je čirý, překrásný děs. Princ úchvatných katastrof.

„To je lepší,“ zabručí. „A teď se chovej slušně, jestli chceš žít.“

„Ty jsi Lovec,“ pronesu. V hlase mi nezní ani záchvěv strachu – jen naprostá zášť.

Nakloní hlavu. „Někdo mě tak nazývá, ale já jsem si to jméno nevymyslel. To moje matka. Roznáší fámy o svém zabijákovi, aby v lidech probouzela hrůzu.“

„Její zabiják,“ zopakuju a srdce mi v hrudníku prudce buší. „Jsi princ. Nejsi příliš důležitý na to, abys dělal kata?“

Výraz mu zhořkne. „Já nezabím lidi. Zabím *meigy*.“

Kousnu se zevnitř do tváře.

„Jestli se mě teda chystáš zabít, tak si prosím pospěš. Bude mi to milejší než pokračovat v hovoru s *tebou*,“ řeknu rádoby kurážně, ačkoliv se tak ani trochu necítím. Nůž, který zabil strážného, není v dohledu. Kolik ale zbraní skrývá pod svým školním sáskem? A přestože před okamžikem podržel veliteli stráží hrdlo, vypadá, že to s ním ani nehnulo – není na něm ani kapka krve. Moje sukně je naopak rudě potřísněná a v botě mi čvachtá.

Nepatrně přivře víčka. „Kdybych tě chtěl zabít, udělal bych to rychle a čistě, jakmile jsi vstoupila těmi dveřmi.“

„Čistě, jako jsi zabil toho strážného?“

„On si čistou smrt nezasloužil. Navíc to tys z něj udělala tu fašírku. Ještě nikdy jsem neviděl nikoho takhle zřízeného nohou.“

Žaludek se mi obrací naruby. Usilovně se snažím nepodívat na tělo na podlaze.

„Zcela zjevně jsi dostal příkaz mě zabít,“ pronesu. „Všechno jsem to slyšela. Tak proč ne? Víš, co jsem zač, a nenávidíš mě už dost dlouho. Neříkej mi, že se v tobě probudilo svědomí.“

Hrudník se mu prudce zvedne a on pak pomalu vydechne nosem. V jeho stříbrných očích se něco krátce mihne a já od nich náhle nejsem schopná odvrátit zrak.

„Zasloužila by sis to,“ prskne. Hlas má ostrý a chladný.